ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 27ης Μαρτίου 1980 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 66/79, 127/79 και 128/79

που έχει ως αντικείμενο αιτήσεις του Corte Suprema di Cassazione της Ρώμης προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με τις οποίες ζητείται, στο πλαίσιο των διαφορών που εκκρεμούν ενώπιον του παραπέμποντος δικαστηρίου μεταξύ

Amministrazione delle Finanze

και

S.r.l. Meridionale Industria Salumi,

και

Amministrazione delle Finanze

και

Fratelli Vasanelli,

και

Amministrazione delle Finanze

και

Fratelli Ultrocchi,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς το διαχρονικό αποτέλεσμα των ερμηνευτικών αποφάσεων που εκδίδει το Δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους H. Kutscher, πρόεδρο, A. O'Keeffe και A. Touffait, προέδρους τμήματος, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, G. Bosco, T. Koopmans και O. Due, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. Reischl
γραμματέας: A. Van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(Το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με τρεις Διατάξεις της 11ης Ιανουαρίου 1979, πρωτοκολληθείσες στη γραμματεία του Δικαστηρίου, η πρώτη στις 20 Απριλίου 1979 (υπόθεση 66/79, Meridionale Industria Salumi), οι δύο άλλες στις 9 Αυγούστου 1979 (υποθέσεις 127/79, Vasanelli, και 128/79, Ultrocchi), το Corte Suprema di Cassazione της Ρώμης υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, δύο ερωτήματα ως προς την ερμηνεία του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ όσον αφορά τη διαχρονική ισχύ των ερμηνευτικών αποφάσεων που εκδίδει το Δικαστήριο στο πλαίσιο αυτής της διατάξεως.

2 Με τα εν λόγω ερωτήματα, που έχουν την αυτή ακριβώς διατύπωση στις τρεις Διατάξεις περί παραπομπής, ερωτάται:

«α)Αν, κατά το άρθρο 177 της Συνθήκης, όταν οι αρχές κράτους μέλους, για σχέσεις μη εισέτι καθορισθείσες κατά το εσωτερικό τους δίκαιο, εισέπραξαν επί εισαγωγών ποσά που δεν έπρεπε να εισπράξουν ή, αντιθέτως, δεν εισέπραξαν τα ποσά που έπρεπε να εισπράξουν δυνάμει της κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως που έχει εφαρμογή στον υπό εξέταση τομέα, όπως η εν λόγω ρύθμιση ερμηνεύθηκε στη συνέχεια με απόφαση του Δικαστηρίου, εφαρμόζεται ή δεν εφαρμόζεται η εν λόγω απόφαση και σ' αυτές τις σχέσεις στην εσωτερική έννομη τάξη των κρατών μελών, ή δεν εφαρμόζεται παρά

εντός καθορισμένων ορίων και υπό ορισμένες προϋποθέσεις που το Δικαστήριο θα θελήσει να ορίσει;

β) Αν, εν πάση περιπτώσει, πάντοτε σε σχέση με το άρθρο 177 της Συνθήκης, το κοινοτικό δίκαιο απαγορεύει, ή αντιθέτως επιβάλλει, ή αν είναι αδιάφορο για το κοινοτικό δίκαιο το ότι το εθνικό δίκαιο παρέχει στους ενδιαφερομένους, γι' αυτές τις ίδιες σχέσεις, το δικαίωμα να προσφεύγουν στα δικαστήρια για να απαιτήσουν ή να αναζητήσουν, βάσει της δοθείσας με την απόφαση του Δικαστηρίου ερμηνείας, το οφειλόμενο αλλά μη καταβληθέν ποσό ή, αντιστοίχως, το αχρεωστήτως καταβληθέν ποσό.»

3 Τα ερωτήματα υποβάλλονται στο πλαίσιο διαφορών μεταξύ επιχειρηματιών και της αρμόδιας ιταλικής αρχής, η οποία απαιτεί από αυτούς, λόγω εισαγωγών βοείου κρέατος που πραγματοποιήθηκε το 1968, συμπληρωματικές γεωργικές εισφορές λόγω εισαγωγής, οφειλόμενες δυνάμει του κανονισμού 14/64 του Συμβουλίου της 5ης Φεβρουαρίου 1964 περί σταδιακής ιδρύσεως κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα του βοείου κρέατος (GU 1964, σ. 562) και του κανονισμού του Συμβουλίου 805/68 της 27ης Ιουνίου 1968 περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα του βοείου κρέατος (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/003, σ. 72 επ.).

4 Το ποσό των εν λόγω εισφορών είχε, τότε, υπολογισθεί από την ιταλική τελωνειακή αρχή κατ' εφαρμογή της μεθόδου, την οποία άλλωστε συνιστά η Επιτροπή επί τελωνειακών θεμάτων, κατά την οποία, σε περίπτωση μειώσεως δασμού μετά τη διασάφηση εισαγωγής, πριν όμως από τη θέση σε κατανάλωση του εμπορεύματος, μπορούσε κατόπιν αιτήσεως του ενδιαφερομένου εισαγωγέα να εφαρμοστεί ο ευνοϊκότερος δασμός.

5 Με απόφαση της 15ης Ιουνίου 1976 (υπόθεση 113/75, Frecassetti, Raccolta 1976, σ. 983), το Δικαστήριο έκρινε, ωστόσο, ότι αυτή η μέθοδος δεν μπορούσε να εφαρμοστεί στις γεωργικές εισφορές λόγω εισαγωγής από τρίτες χώρες, που έπρεπε να υπολογίζονται ομοιομόρφως σύμφωνα με το ποσοστό της εισφοράς που ίσχυε την ημέρα της αποδοχής από την τελωνειακή υπηρεσία της διασαφήσεως εισαγωγής. Από αυτό προέκυπτε ότι οι επιχειρηματίες για τους οποίους πρόκειται όφειλαν να καταβάλουν εισφορές μεγαλύτερου ύψους.

6 Ήδη προ της εκδόσεως της αποφάσεως Frecassetti, η ιταλική διοίκηση είχε απαιτήσει αυτά τα συμπληρωματικά ποσά ισχυριζόμενη, φαίνεται, ότι οι επιχειρηματίες δεν είχαν, εν πάση περιπτώσει, συμπληρώσει διατύπωση επιβαλλόμενη από την ιταλική νομοθεσία για να τύχουν του ευνοϊκότερου ποσοστού, κατά τη διάρκεια όμως της δίκης ανεφύη το ζήτημα σε ποιο μέτρο η δοθείσα με την απόφαση Frecassetti ερμηνεία παρείχε, για τις δημιουργηθείσες προ της

ημερομηνίας εκδόσεως αυτής της αποφάσεως καταστάσεις, βάση κοινοτικού δικαίου για την απαίτηση των επίμαχων συμπληρωματικών εισφορών, λαμβανομένου εξάλλου υπόψη ότι, εν τω μεταξύ, το διάταγμα 695 του Προέδρου της Δημοκρατίας, της 22ας Σεπτεμβρίου 1978, είχε τροποποιήσει προηγούμενο διάταγμα ώστε να το προσαρμόσει, όσον αφορά τον υπολογισμό των γεωργικών εισφορών, με την απόφαση Frecassetti, διευκρινίζοντας όμως συγχρόνως ότι αυτή η τροποποίηση δεν ίσχυε παρά από τις 11 Σεπτεμβρίου 1976, με συνέπεια να μην απαιτούνται συμπληρωματικές εισφορές παρά για τα δηλωθέντα μετά από αυτή την ημερομηνία προϊόντα. Η ημερομηνία της 11ης Σεπτεμβρίου 1976 επελέγη διότι αντιστοιχεί προς την ημερομηνία δημοσιεύσεως του διατακτικού της αποφάσεως Frecassetti στην Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων C 214, της 11ης Σεπτεμβρίου 1976.

Επί του πρώτου ερωτήματος

7 Με αυτό το ερώτημα ερωτάται στην ουσία αν, ειδικώς προκειμένου περί φόρων και τελών οφειλομένων δυνάμει του κοινοτικού δικαίου, όταν η ερμηνεία διατάξεως του κοινοτικού δικαίου από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στο πλαίσιο του άρθρου 177 της Συνθήκης, αποδεικνύει ότι η εφαρμογή αυτής της διατάξεως, από τις εθνικές αρχές, δεν συμβιβάζετο προς την εν λόγω διάταξη, κατά το δοθέν σ' αυτήν από το Δικαστήριο περιεχόμενο, η κατ' αυτόν τον τρόπο ερμηνευθείσα διάταξη πρέπει να εφαρμόζεται από τα εθνικά δικαστήρια που επιλαμβάνονται νομίμως διαφορών, επί των οποίων πρέπει να εφαρμοστεί αυτή η διάταξη, ακόμη και σε έννομες σχέσεις που δημιουργήθηκαν ή συνήφθησαν προ της ημερομηνίας εκδόσεως της αποφανθείσας επί της αιτήσεως ερμηνείας αποφάσεως.

8 Το άρθρο 177 της Συνθήκης ορίζει ότι το Δικαστήριο αποφαίνεται με προδικαστικές αποφάσεις ιδίως επί της ερμηνείας της Συνθήκης και των πράξεων των θεσμικών οργάνων της Κοινότητας. Αυτή η αρμοδιότητα έχει ως αντικείμενο να διασφαλίσει ομοιόμορφη ερμηνεία και εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου και, ειδικότερα, των διατάξεων που έχουν άμεσο αποτέλεσμα για τα εθνικά δικαστήρια.

9 Η ερμηνεία την οποία, κατά την άσκηση της αρμοδιότητος που του απονέμει το άρθρο 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, το Δικαστήριο δίδει σε κανόνα κοινοτικού δικαίου, διασαφηνίζει και ορίζει, όταν παρίσταται ανάγκη, την έννοια και το περιεχόμενο του εν λόγω κανόνα, όπως αυτός πρέπει ή έπρεπε να γίνει αντιληπτός και να εφαρμοστεί από της θέσεώς του σε ισχύ. Έπεται ότι ο ερμηνευόμενος κατ' αυτόν τον τρόπο κανόνας μπορεί και πρέπει να εφαρμόζεται από τον ίδιο το δικαστή σε έννομες σχέσεις που δημιουργήθηκαν και συνήφθησαν πριν από την έκδοση της αποφαινόμενης επί της αιτήσεως ερμηνείας προδικαστικής αποφάσεως, όταν εξάλλου πληρούνται οι προϋποθέσεις που επιτρέπουν να

αχθεί ενώπιον των αρμοδίων δικαστηρίων διαφορά σχετική με την εφαρμογή του εν λόγω κανόνα.

10 Μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις το Δικαστήριο θα μπορούσε, όπως έκρινε με την απόφαση της 8ης Απριλίου 1976 (υπόθεση 43/75, Defrenne κατά Sabena, Raccolta 1976, σ. 455), κατ' εφαρμογή της γενικής αρχής της ασφαλείας του δικαίου που είναι συμφυής με την έννομη κοινοτική τάξη, λαμβάνοντας υπόψη σοβαρές διαταραχές που η απόφασή του θα μπορούσε να συνεπαχθεί για το παρελθόν ως προς τις συναφθείσες καλή τη πίστει έννομες σχέσεις, να οδηγηθεί στο να περιορίσει τη δυνατότητα των ενδιαφερομένων να επικαλεστούν την κατ' αυτόν τον τρόπο ερμηνευθείσα διάταξη για να αμφισβητήσουν τις εν λόγω έννομες σχέσεις.

11 Τέτοιος όμως περιορισμός δεν μπορεί να επιτραπεί παρά με την ίδια την απόφαση που αποφαίνεται επί της αιτηθείσας ερμηνείας. Η θεμελιώδης απαίτηση ομοιόμορφης και γενικής εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου συνεπάγεται ότι εναπόκειται στο μόνο Δικαστήριο να αποφασίσει περί των διαχρονικών περιορισμών της ερμηνείας που δίνει.

12 Τέλος, λαμβανομένων υπόψη των αιτηθεισών από το εθνικό δικαστήριο διευκρινίσεων, πρέπει να παρατηρηθεί ότι ο κατ' αυτόν τον τρόπο ερμηνευθείς κανόνας του κοινοτικού δικαίου παράγει τα αποτελέσματά του σύμφωνα με τη δοθείσα ερμηνεία από της θέσεώς του σε ισχύ, χωρίς να πρέπει να γίνεται διάκριση ανάλογα με το αν οι οικείες διατάξεις επιβάλλουν επιβαρύνσεις ή παρέχουν πλεονεκτήματα στους ενδιαφερομένους και, ειδικότερα, χωρίς να πρέπει να γίνεται διάκριση αν πρόκειται περί ποσών που οι εθνικές διοικήσεις όφειλαν αλλά παρέλειψαν να εισπράξουν — κατά παράβαση του κοινοτικού δικαίου — ή περί ποσών που εισέπραξαν κατά παράβαση αυτού του δικαίου.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

13 Με το δεύτερο ερώτημα ερωτάται στην ουσία αν η άσκηση των δικαιωμάτων που τα υποκείμενα δικαίου ή, ανάλογα με την περίπτωση, οι δημόσιες αρχές αντλούν από το άμεσο αποτέλεσμα διατάξεως του κοινοτικού δικαίου, ερμηνευθείσας υπό τις προπεριγραφείσες προϋποθέσεις και συνέπειες, μπορεί ή όχι να ρυθμιστεί ή ενδεχομένως να περιοριστεί από το εθνικό δίκαιο. Αυτό το ερώτημα αφορά ειδικότερα την εξουσία της διοικήσεως να απαιτεί δικαστικώς κοινοτικούς φόρους ή τέλη που έπρεπε να είχαν εισπραχθεί.

14 Οι κανόνες, οι σχετικοί με τον καθορισμό και τους όρους εισπράξεως των οικονομικών επιβαρύνσεων που η Κοινότητα έχει αρμοδιότητα να θεσπίζει και που

συνιστούν ειδικώς ιδίους κοινοτικούς πόρους, όπως είναι οι δασμοί και οι γεωργικές εισφορές, θεσπίστηκαν με την απόφαση του Συμβουλίου της 21ης Απριλίου 1970, περί αντικαταστάσεως των χρηματικών συνεισφορών των κρατών μελών από ιδίους πόρους των κοινοτήτων και με τους κανονισμούς που εκδόθηκαν σε εκτέλεσή της. Το σύνολο αυτών των κανόνων πρέπει να λαμβάνεται υπόψη στο πλαίσιο του γενικού συστήματος των δημοσιονομικών διατάξεων της Συνθήκης, το οποίο, όπως και τα αντίστοιχα συστήματα των κρατών μελών, κυριαρχείται από τη γενική αρχή της ισότητας, η οποία απαιτεί σε όμοιες καταστάσεις να μην επιφυλάσσεται διαφορετική μεταχείριση, εκτός αν η διαφοροποίηση δικαιολογείται αντικειμενικά.

15 Έπεται ότι το σύστημα των τελών που τροφοδοτούν τον κοινοτικό προϋπολογισμό πρέπει να οργανώνεται κατά τέτοιο τρόπο ώστε να επιβαρύνει ομοιόμορφα όλους αυτούς, για τους οποίους συντρέχουν οι καθοριζόμενες από την κοινοτική κανονιστική ρύθμιση προϋποθέσεις για να πληγούν. Αυτή η απαίτηση πρέπει να συνεπάγεται ίση μεταχείριση, όσον αφορά τις τυπικές και ουσιαστικές προϋποθέσεις υπό τις οποίες οι επιχειρηματίες μπορούν να αμφισβητούν τους εις βάρος τους κοινοτικούς φόρους και να ζητούν την απόδοσή τους σε περίπτωση αχρεωστήτου καταβολής. Πρέπει να συνεπάγεται ανάλογη ταυτότητα των προϋποθέσεων, υπό τις οποίες οι διοικήσεις των κρατών μελών, ενεργούσες για λογαριασμό της Κοινότητας, εισπράττουν τους εν λόγω φόρους και, ενδεχομένως, αναζητούν οικονομικά οφέλη που παραχωρήθηκαν κακώς.

16 Το Συμβούλιο ακολούθησε αυτή την οδό θεσπίζοντας τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1430/79 της 2ας Ιουλίου 1979 περί της επιστροφής ως αχρεωστήτως εισπραχθέντων ή της διαγραφής χρέους εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών (ΕΕ ειδ. έκδ. 011/015, σ. 162 επ.) και τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1697/79 της 24ης Ιουλίου 1979 περί της «εκ των υστέρων» εισπράξεως εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών που δεν κατέστησαν απαιτητοί από το φορολογούμενο, για εμπορεύματα που διασαφηνίστηκαν σε τελωνειακό καθεστώς συνεπαγόμενο την υποχρέωση καταβολής τέτοιων δασμών (ΕΕ ειδ. έκδ. 02/007, σ. 254 επ.). Αυτή η κανονιστική ρύθμιση που δεν τέθηκε ακόμη σε ισχύ κατά την ημερομηνία της παρούσας απόφασης, δεν επιλύει, ωστόσο, παρά εν μέρει τα σχετικά με την ισότητα των υποκειμένων δικαίου σ' αυτόν τον τομέα προβλήματα, ο δε αναγκαστικά τεχνικός και λεπτομερειακός χαρακτήρας αυτού του τύπου κανονιστικής ρυθμίσεως δεν επιτρέπει την εν μέρει θεραπεία της ελλείψεώς της μέσω της νομολογιακής ερμηνείας.

17 Απ' αυτήν την κατάσταση πραγμάτων προκύπτει ότι, καθώς έκρινε το Δικαστήριο, ιδίως με την απόφαση της 21ης Μαΐου 1976 (υπόθ. 26/74, Roquette, Raccolta 1976, σ. 677), οι σχετικές με την απόδοση των εισπραχθέντων για λογαριασμό της Κοινότητας ποσών διαφορές ανήκουν στην αρμοδιότητα των εθνικών δικαστηρίων και πρέπει να επιλύονται από αυτά κατ' εφαρμογή του εθνικού δικαίου, στο μέτρο που το κοινοτικό δίκαιο δεν έχει ρυθμίσει το θέμα. Το αυτό

συμβαίνει για τους ίδιους λόγους στις διαδικασίες και διαφορές που αφορούν τις φορολογικές επιβαρύνσεις που οι διοικήσεις των κρατών μελών είναι επιφορτισμένες να εισπράττουν για λογαριασμό της Κοινότητας.

18 Εναπόκειται, συνεπώς, στην εσωτερική έννομη τάξη κάθε κράτους μέλους, στο μέτρο που το κοινοτικό δίκαιο δεν έχει ρυθμίσει το θέμα, να καθορίσει τις λεπτομέρειες εφαρμογής και τις προϋποθέσεις της εισπράξεως των κοινοτικών φορολογικών επιβαρύνσεων εν γένει και των γεωργικών εισφορών ειδικότερα, καθώς και να προσδιορίσει τις αρχές τις επιφορτισμένες με την είσπραξη, καθώς και τα αρμόδια δικαστήρια για την επίλυση των διαφορών που η εν λόγω είσπραξη μπορεί να προκαλέσει, νοουμένου ωστόσο ότι αυτές οι λεπτομέρειες εφαρμογής και προϋποθέσεις δεν μπορούν να καθιστούν λιγότερο αποτελεσματικό το σύστημα της εισπράξεως των κοινοτικών φόρων και τελών από το ιδίου τύπου σύστημα εισπράξεως των εθνικών φόρων και τελών.

19 Αυτή η σκέψη βρήκε την έκφρασή της στην απόφαση του Συμβουλίου της 21ης Απριλίου 1970 περί αντικαταστάσεως των χρηματικών συνεισφορών των κρατών μελών από ιδίους πόρους των Κοινοτήτων (που προαναφέρθηκε), της οποίας το άρθρο 6 προβλέπει ρητώς ότι οι ίδιοι πόροι — μεταξύ των οποίων οι γεωργικές εισφορές — «εισπράττονται από τα κράτη μέλη, σύμφωνα με τις εθνικές τους νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις τις οποίες ενδεχομένως τροποποιούν για το σκοπό αυτό».

20 Αυτή η ρητή παραπομπή στις εθνικές νομοθεσίες υπόκειται, ωστόσο, στα ίδια όρια με αυτά που επιβάλλονται στη σιωπηρή παραπομπή, της οποίας αναγνωρίστηκε η αναγκαιότητα ελλείψει κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως, κατά την έννοια ότι η εφαρμογή της εθνικής νομοθεσίας πρέπει να πραγματοποιείται κατά τρόπο που να μην εισάγει διακρίσεις σε σχέση με τις διαδικασίες που αφορούν την επίλυση διαφορών του ιδίου τύπου, καθαρώς εθνικών, και ότι οι λεπτομέρειες εφαρμογής της διαδικασίας δεν μπορούν να καταλήγουν στο να καθιστούν στην πράξη αδύνατη την άσκηση των παρεχόμενων από το κοινοτικό δίκαιο δικαιωμάτων.

21 Επομένως, μια ειδική εθνική κανονιστική ρύθμιση, σχετική προς την είσπραξη των κοινοτικών φόρων και τελών, η οποία θα περιόριζε τις χορηγούμενες στην εθνική διοίκηση εξουσίες για τη διασφάλιση της εισπράξεως αυτών των φόρων, σε σύγκριση με τις χορηγούμενες σ' αυτή την ίδια διοίκηση εξουσίες προκειμένου για εθνικούς φόρους ή τέλη του ιδίου τύπου, δεν θα ήταν σύμφωνη προς το κοινοτικό δίκαιο.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε, με Διατάξεις της 11ης Ιανουαρίου 1979, πρωτοκολληθείσες στις 20 Απριλίου 1979 και 9 Αυγούστου 1979, το Corte Suprema di Cassazione, αποφαίνεται:

1) Η ερμηνεία την οποία, κατά την άσκηση της αρμοδιότητος που του απονέμει το άρθρο 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, το Δικαστήριο δίδει σε κανόνα κοινοτικού δικαίου, διασαφηνίζει και ορίζει, όταν παρίσταται ανάγκη, την έννοια και το περιεχόμενο του εν λόγω κανόνα όπως αυτός πρέπει ή έπρεπε να γίνει αντιληπτός και να εφαρμοστεί από της θέσεώς του σε ισχύ. Έπεται ότι ο ερμηνευόμενος κατ' αυτόν τον τρόπο κανόνας μπορεί και πρέπει να εφαρμόζεται από τον ίδιο το δικαστή σε έννομες σχέσεις που δημιουργήθηκαν και συνήφθησαν πριν από την έκδοση της αποφαινόμενης επί της αιτήσεως ερμηνείας προδικαστικής αποφάσεως, αν εξάλλου πληρούνται οι προϋποθέσεις που επιτρέπουν να αχθεί ενώπιον των αρμοδίων δικαστηρίων διαφορά σχετική με την εφαρμογή του εν λόγω κανόνα. Μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις το Δικαστήριο θα μπορούσε, κατ' εφαρμογή της γενικής αρχής της ασφαλείας του δικαίου που είναι συμφυής με την έννομη κοινοτική τάξη, λαμβάνοντας υπόψη σοβαρές διαταραχές που η απόφασή του θα μπορούσε να συνεπαχθεί για το παρελθόν ως προς τις συναφθείσες καλή τη πίστει έννομες σχέσεις, να οδηγηθεί στο να περιορίσει τη δυνατότητα των ενδιαφερομένων να επικαλεστούν την κατ' αυτόν τον τρόπο ερμηνευθείσα διάταξη για να αμφισβητήσουν τις εν λόγω έννομες σχέσεις.

2) Επομένως, μια ειδική εθνική κανονιστική ρύθμιση, σχετική προς την είσπραξη των κοινοτικών φόρων και τελών, η οποία θα περιόριζε τις χορηγούμενες στην εθνική διοίκηση εξουσίες για τη διασφάλιση της εισπράξεως αυτών των φόρων, σε σύγκριση με τις χορηγούμενες σ' αυτή την ίδια διοίκηση εξουσίες προκειμένου για εθνικούς φόρους ή τέλη του ιδίου τύπου, δεν θα ήταν σύμφωνη με το κοινοτικό δίκαιο.

Kutscher O'Keeffe Touffait Mertens de Wilmars Pescatore

Mackenzie Stuart Bosco Koopmans Due

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 27 Μαρτίου 1980.

Ο γραμματέας
A. Van Houtte

Ο Πρόεδρος
H. Kutscher